

Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 15. 10. 2025, sp. zn. 7 Td 45/2025, ECLI:CZ:NS:2025:7.TD.45.2025.1

Číslo: 32/2026

Právní věta:

Soud a jeho pobočka tvoří *de iure* jeden soud. Proto je vyloučeno odnětí věci soudu podle § 25 tr. ř. a její příkázání pobočce tohoto soudu (a naopak).

Soud: Nejvyšší soud

Datum rozhodnutí: 15.10.2025

Spisová značka: 7 Td 45/2025

Číslo rozhodnutí: 32

Číslo sešitu: 6

Typ rozhodnutí: Usnesení

Hesla: Delegace, Soud

Předpisy: § 25 tr. ř.

Druh: Rozhodnutí ve věcech trestních

Sbírkový text rozhodnutí:

Nejvyšší soud rozhodl dne 15. 10. 2025 ve věci obviněných 1. R. O., 2. P. O., 3. A. H., 4. M. T., 5. M. K., 6. obchodní společnosti B. T. T., s. r. o., 7. S. V., 8. obchodní společnosti T., s. r. o. a 9. obchodní společnosti Q., s. r. o., vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 48 T 5/2025, o příslušnosti soudu, podle § 24 odst. 1 tr. ř. tak, že k projednání věci je příslušný Krajský soud v Brně, a podle § 24 odst. 2 tr. ř. a § 25 tr. ř. tak, že se věc Krajskému soudu v Brně neodnímá.

I.

Návrh na určení místní příslušnosti

1. Státní zástupkyně Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně podala dne 13. 5. 2025 na obviněné R. O., P. O., A. H., M. T., M. K., obchodní společnost B. T. T., s. r. o., a S. V. obžalobu pro skutek, ve kterém byl spatřován v případě obviněného R. O. v bodě I zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, v případě obviněných P. O., M. T., M. K., A. H. v bodě I zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku ve formě pomoci podle § 24 odst. 1 písm. c) tr. zákoníku, v případě obviněné obchodní společnosti B. T. T., s. r. o., v bodě II přečin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1 tr. zákoníku a v případě obviněné S. V. v bodě III zločin legalizace výnosů z trestné činnosti podle § 216

odst. 1 alinea 1, odst. 3 písm. b), odst. 4 písm. b), d) tr. zákoníku, kterých se měli dopustit v místě, čase a způsobem popsaným v obžalobě. Současně s obžalobou pak státní zástupkyně podala téhož dne soudu dva návrhy na schválení dohody o vině a trestu ve vztahu k obviněným obchodním společnostem Q., s. r. o. a T., s. r. o., které byly zapsány pod sp. zn. 48 T 5/2025, stejně jako podaná obžaloba.

2. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 1. 7. 2025, sp. zn. 48 T 5/2025, byla věc podle § 188 odst. 1 písm. a) tr. ř. předložena Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o místní příslušnosti. Předkládající soud uvedl, že k trestnému jednání obviněných mělo docházet zejména ve Zlínském kraji, částečně rovněž na území Slovenské republiky. Ve věci byli vyslechnuti svědci, kteří z větší části pochází ze Zlínského kraje, případně část z kraje Olomouckého a dále ze Slovenské republiky. Čtyři obvinění mají hlášen pobyt a fakticky se zdržují ve Zlínském kraji. Trestní věc byla vedena u policejního orgánu Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Zlínského kraje, služby kriminální policie a vyšetřování, a rovněž dozorována ze strany Krajského státního zastupitelství v Brně – pobočky ve Zlíně. Krajský soud v Brně konstatoval, že místně příslušným soudem je v této trestní věci kromě Krajského soudu v Brně rovněž Městský soud v Praze a Krajský soud v Ostravě, podle § 22 tr. ř. tedy byla založena příslušnost několika soudů. Nicméně místní příslušnost Krajského soudu v Brně byla dovozována pouze na základě sídla právnické osoby – obviněné obchodní společnosti T., s. r. o., které je hlášeno na adrese XY v Brně, v jejímž případě bylo podáno daňové přiznání místně příslušnému Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno I. Toto sídlo je účelovým sídlem, tato společnost fakticky na uvedené adrese nevykonávala žádnou činnost. Pokud bylo ve vztahu k obchodní společnosti Q., s. r. o., podáno daňové přiznání k Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno I, jednalo se o místně nepřislušný finanční úřad, správně mělo být podáno k Finančnímu úřadu pro kraj Olomoucký. Krajský soud v Brně má proto zato, že existují důležité důvody pro odnětí věci a její přikázání jinému soudu, a to buď Městskému soudu v Praze (v jeho obvodu byla situována většina výše uvedených bodů obžaloby), případně Krajskému soudu v Ostravě (týkají se ho dva body obžaloby), případně Krajskému soudu v Brně – pobočce ve Zlíně, v tomto případě z důvodu vhodnosti, procesní ekonomie a hospodárnosti. Pro posledně jmenovaný soud svědčí podle předkládajícího soudu okolnosti výše uvedené, tedy že trestná činnost probíhala ve Zlínském kraji, po celou dobu přípravného řízení byla věc projednávána orgány činnými v trestním řízení ve Zlínském kraji, všichni obvinění z České republiky pochází ze Zlínského kraje, dva obvinění žijí na Slovensku, tedy ve vztahu ke Krajskému soudu v Brně – pobočce ve Zlíně jsou v bližší dojezdové vzdálenosti a obžalobou je navrhován výslech jedenácti svědků, z nichž sedm má bydliště ve Zlínském kraji a dva ve Slovenské republice. Krajský soud v Brně proto předložil věc obviněných k rozhodnutí o místní příslušnosti soudu.

II.

Rozhodnutí Nejvyššího soudu o návrhu na určení místní příslušnosti

3. Nejvyšší soud poté, co mu byl spis dne 3. 10. 2025 předložen, především shledal, že předkládající soud výše zmíněným usnesením jednak rozhodl o předložení věci k rozhodnutí o příslušnosti podle § 24 odst. 1 tr. ř. a současně fakticky navrhl delegaci věci Městskému soudu v Praze, Krajskému soudu v Ostravě nebo Krajskému soudu v Brně – pobočce ve Zlíně podle § 25 tr. ř. Tím byla založena příslušnost Nejvyššího soudu k rozhodnutí podle § 24 odst. 1 tr. ř.

4. Krajský soud v Brně předložil věc obviněných Nejvyššímu soudu k rozhodnutí o místní příslušnosti. Svou místní příslušnost fakticky nezpochybňoval, výslovně připustil, že obžaloba byla podána u místně příslušného soudu. Nicméně poukázal na místní příslušnost také Městského soudu v Praze a Krajského soudu v Ostravě, a to vzhledem k tomu, že daňová přiznání byla podávána rovněž u finančních úřadů se sídlem v obvodu těchto soudů.

5. Podle § 21 odst. 2 tr. ř. společné řízení koná soud, který je příslušný konat řízení proti pachateli

trestného činu nebo o nejtěžším trestném činu. Nejtěžším trestným činem (s nejprísnejší trestní sazbou) v této věci je zločin zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku, spáchaný obviněným R. O. jednáním popsáním v bodě I obžaloby.

6. O věcné příslušnosti krajského soudu není pochyb (§ 17 odst. 1 tr. ř.). Pokud jde o příslušnost místní, podle § 18 odst. 1 tr. ř. koná řízení soud, v jehož obvodu byl trestný čin spáchán. Za místo spáchání trestného činu je přitom třeba považovat místo, kde došlo ke skutečností naplňujícím objektivní stránku trestného činu, tj. místo trestněprávně relevantního jednání pachatele a místo, kde nastal nebo měl nastat následek trestného činu.

7. Ke spáchání trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 tr. zákoníku může dojít jak aktivním jednáním (podáním daňového přiznání s nepravdivými údaji), tak i opomenutím jednání, ke kterému byl daňový subjekt povinen. Místem spáchání tohoto trestného činu je proto především sídlo příslušného finančního úřadu, u něhož bylo nebo mělo být podáno daňové přiznání. Konstantní judikatura v tomto směru dosud vychází z usnesení Nejvyššího soudu ze dne 20. 12. 2001, sp. zn. [11 Nd 340/2001](#), publikovaného v Souboru trestních rozhodnutí Nejvyššího soudu, svazek 13/2002, číslo judikátu T 338, kde se uvádí, že objektivní stránka trestného činu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby je naplněna jednáním pachatele, který ve větším rozsahu zkrátí např. daň. Samotné opatření fiktivních podkladů, byť pro účely jejich pozdějšího použití v rámci daňového řízení, ještě neznamená, že místo, kde došlo pouze k získání (popř. k vyplnění) těchto podkladů, lze pokládat za místo spáchání trestného činu ve smyslu ustanovení § 18 odst. 1 tr. ř., neboť jejich pouhým opatřením ještě nedošlo k naplňování objektivní stránky uvedeného trestného činu. Objektivní stránka zločinu zkrácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 240 odst. 1, odst. 2 písm. a), odst. 3 písm. a) tr. zákoníku byla naplněna jednáním obviněného R. O., který podle obžaloby ve velkém rozsahu zkrátí daň a spáchal takový čin nejméně se dvěma osobami, a k tomuto jednání došlo v sídle jednotlivých příslušných finančních úřadů, kam byla podle popisu skutku v obžalobě daňová přiznání podána. Daňová přiznání byla v tomto případě podávána podle sídel obchodních společností, a to u místně příslušných správců daně (finančních úřadů), kteří se nacházeli v obvodech působnosti Městského soudu v Praze, Krajského soudu v Ostravě a Krajského soudu v Brně. Všechny tyto soudy tak jsou místně příslušnými k projednání věci. Pouze pro úplnost je nutno korigovat názor vyjádřený Krajským soudem v Brně v jeho usnesení, že jeho místní příslušnost byla dovozována pouze na základě jednoho bodu z deseti (ve vztahu k daňovému přiznání obchodní společnosti T., s. r. o., jež měla účelové sídlo v Brně, a proto bylo daňové přiznání podáno k Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno I). I pokud – jak uvádí předkládající soud – mělo být ve vztahu k obchodní společnosti Q., s. r. o., daňové přiznání podáno k Finančnímu úřadu pro Olomoucký kraj, nikoli k Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, nelze pominout ze skutkové věty vyplývající skutečnost, že v obvodu působnosti Krajského soudu v Brně byla podána další dvě daňová přiznání, a to obchodní společnosti C. p., s. r. o. [viz bod I d) obžaloby] k Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, Územnímu pracovišti Brno I, a obchodní společnosti B. H., s. r. o. [viz bod I h) obžaloby] k Finančnímu úřadu pro Jihomoravský kraj, Územní pracoviště Brno-venkov. Přitom v této fázi řízení, kdy skutková zjištění i struktura a podstata trestné činnosti jsou pouze předběžné, je nutno v tomto směru vycházet z obžaloby.

8. Podle § 22 tr. ř. je-li dána příslušnost několika soudů, koná řízení z těchto soudů ten, u něhož státní zástupce podal obžalobu. Z toho plyne, že byla-li podána obžaloba u soudu, v jehož obvodu se nachází kterékoli z míst spáchání trestného činu, stává se tento soud místně příslušným k projednání věci bez ohledu na to, že místně příslušným by podle hledisek uvedených v § 18 odst. 1 tr. ř. mohl být i jiný soud.

9. Pokud byla podána obžaloba u Krajského soudu v Brně, byla podána u soudu místně příslušného, byť by místní příslušnost svědčila i soudům jiným. Proto Nejvyšší soud rozhodl, že k projednání věci

je podle § 24 odst. 1 tr. ř. příslušný Krajský soud v Brně.

10. Nutno zdůraznit, že příslušnost soudu v trestním řízení není stranám dána na výběr, ale řídí se výhradně příslušnými ustanoveními trestního řádu. Teprve je-li najisto postavena otázka místní příslušnosti soudu, je možné se zabývat možností postupu podle § 25 tr. ř., v tomto případě návrhem Krajského soudu v Brně na odnětí a přikázání věci (tzv. delegaci). Krajský soud v Brně navrhl delegovat věc Městskému soudu v Praze, případně Krajskému soudu v Ostravě, což zdůvodnil tím, že v obvodu těchto soudů došlo k následku trestného činu častěji nežli u Krajského soudu v Brně, případně delegovat věc Krajskému soudu v Brně – pobočce ve Zlíně, a to z důvodu vhodnosti, procesní ekonomie a hospodárnosti řízení.

11. Podle § 24 odst. 2 tr. ř. soud, který rozhoduje o příslušnosti soudu, může současně rozhodnout o odnětí a přikázání věci z důvodu uvedeného v § 25 tr. ř. Podle § 25 tr. ř. může být věc z důležitých důvodů odnata příslušnému soudu a přikázána jinému soudu téhož druhu a stupně.

12. Krajský soud v Brně především navrhl delegaci věci ke Krajskému soudu v Brně – pobočce ve Zlíně, tj. na svou pobočku (k tomu směřovala nejzásadnější argumentace spočívající v tom, že ve Zlínském kraji mělo docházet k faktickému páchání trestné činnosti – k výrobě faktur aj. – i k jejímu vyšetřování a že většina svědků i obviněných má v tomto kraji bydliště). Nejvyšší soud však dospěl k závěru, že takový postup nepřichází v úvahu. Ať rozhoduje v určité agendě hlavní pracoviště soudu, anebo pobočka, stále jde o rozhodnutí téhož soudu. Krajský soud a jeho pobočka tvoří *de iure* stále pouze jeden krajský soud. Přidělování věcí k rozhodnutí – včetně poboček – se řídí společným rozvrhem práce. Ten se může (i v průběhu kalendářního roku) měnit, takže například u pobočky mohou přestat působit prvostupňové senáty.

13. V této souvislosti je třeba upozornit na nález Ústavního soudu ze dne 5. 6. 2024, sp. zn. [III. ÚS 720/23](#), jímž byla řešena situace, v níž Vrchní soud v Olomouci rozhodl podle § 262 tr. ř., že věc má být u Krajského soudu v Ostravě rozhodnuta v jiném složení senátu. Nemohl tedy již rozhodovat dosavadní předseda senátu působící na prvostupňové agendě na olomoucké pobočce Krajského soudu v Ostravě, ale z důvodu vyloučení ani zbývajících dva předsedové senátu na úseku prvostupňové trestní agendy na pobočce. Věc byla proto z pobočky v Olomouci předána (zde je třeba zdůraznit, že nešlo o delegaci podle § 25 tr. ř., která by byla nutná, kdyby šlo o změnu příslušnosti soudu) hlavnímu pracovišti krajského soudu, kde byla přidělena v souladu s obecnými pravidly pro přidělování věcí v odděleních T. Ústavní soud k tomu v odst. 36 a 37 odůvodnění citovaného nálezu zejména uvedl:

14. „Krajskému soudu lze vytknout, že z jeho rozvrhu práce pro rok 2016 nevyplývá jednoznačné pravidlo, jak by měl krajský soud v takové situaci postupovat. Popsaná situace tedy sice v rozvrhu práce nebyla explicitně popsána, ale zvolené řešení bylo logicky odvoditelné za použití zde popsaných obecných zásad. Rozvrh práce upravuje okruh věcí, které se projednávají a rozhodují na pobočce soudu [§ 42 odst. 1 písm. b) zákona o soudech a soudcích], což v praxi znamená, že rozvrhem práce jsou určeny úseky, které budou na pobočce působit, jednotlivá soudní oddělení (typově i početně), a kritéria pro rozlišení věcí přidělovaných pobočce. ... Podstatné však je, že krajský soud a jeho pobočka tvoří *de iure* stále pouze jeden krajský soud. Pokud napadla trestní věc podle rozvrhu práce prvostupňovému trestnímu úseku (T) pobočky, avšak nešlo ji z důvodu vyloučení soudců či z jiných zákonem předpokládaných důvodů přidělit žádnému soudnímu oddělení tohoto úseku, bylo namíste ji přidělit jinému soudnímu oddělení úseku T v rámci soudu, tedy hlavnímu pracovišti, nikoliv soudnímu oddělení pobočky zařazenému do jiného úseku. Pokud krajský soud v rozvrhu práce nestanoví jinak, z hlediska práva na soudní ochranu je namíste upřednostnit zájem na řádném a odborném rozhodnutí prvostupňové trestní věci specializovaným senátem krajského soudu, nežli trvat na striktním oddělení agendy hlavního pracoviště krajského soudu a jeho pobočky. ... Pro Ústavní soud je zásadní, že stěžovatelova věc byla po závazném pokynu soudu ke změně ve složení

senátu přidělena soudci (resp. soudnímu oddělení) přidělenému u místně příslušného soudu, aniž takový postup vyžadoval individuální zásah soudního funkcionáře. ... Shodně situaci hodnotil Nejvyšší soud, který v odst. 174 napadeného usnesení uvedl, že zákonnou možností (byť výslovně neupravenou rozvrhem práce) bylo využití skutečnosti, že podle zákona mohou soudci krajského soudu rozhodovat o věcech z celého soudního kraje a věc tak po vyloučení všech prvostupňových soudců pobočky byla předána hlavnímu pracovišti a přidělena podle pořadí nápadu do senátu 30 T.“

15. Z podobného názoru ostatně vycházel i Nejvyšší soud již např. ve svém usnesení ze dne 7. 2. 2018, sp. zn. [7 Td 6/2018](#), v němž shledal důležité důvody pro odnětí věci příslušnému Městskému soudu v Praze a věc přikázal Krajskému soudu v Brně (nikoliv pobočce ve Zlíně), a to mimo jiné z důvodu, že faktická činnost dotyčné obchodní společnosti se odehrávala především ve Zlíně. Nejvyšší soud tehdy dospěl – zjednodušeně řečeno – k závěru, že projednání věci bude podstatně lépe zabezpečeno u Krajského soudu v Brně, pod který spadá i jeho pobočka ve Zlíně.

16. Nejvyšší soud uzavírá, že je vyloučeno odnětí věci příslušnému soudu a její přikázání pobočce tohoto příslušného soudu. Totéž platí samozřejmě i naopak. Příslušný soud a jeho pobočka tvoří *de iure* stále pouze jeden soud.

17. Pokud jde o alternativně navrhovanou delegaci věci k Městskému soudu v Praze, popřípadě ke Krajskému soudu v Ostravě, tento návrh se neopírá o žádnou relevantní argumentaci. Pojem „důležité důvody“ není v zákoně blíže definován, ale je nepochybné, že se musí jednat o skutečnosti, jež budou svou povahou výjimečné, neboť ustanovení § 25 tr. ř., podle něhož lze v určitých případech věc delegovat k jinému soudu, je zákonným průlomem do zásady, že nikdo nesmí být odňat svému zákonnému soudci a že příslušnost soudu a soudce stanoví zákon, vyjádřené v čl. 38 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Důvody pro odnětí věci příslušnému soudu a její přikázání jinému soudu musí být natolik významné, aby dostatečně odůvodňovaly vybočení z výše citovaného ústavního principu. Jde o to, zda je zásadním způsobem zpochybněna možnost příslušného soudu věc řádně projednat za dodržení základních zásad trestního řízení. Důležitými důvody je tedy třeba rozumět takové důvody, které zajišťují nestranné a objektivní projednání věci za dodržení všech v úvahu přicházejících zásad trestního řízení, jež se nemohou v plné míře uplatnit u soudu příslušného, ale právě u soudu, kterému má být věc přikázána. Delegace přitom nikdy nesmí být prostředkem k odnětí obviněného jeho zákonnému soudci.

18. Skutečnost, že více dílčích útoků (podání daňových přiznání) než v obvodu Krajského soudu v Brně bylo spácháno v obvodu Městského soudu v Praze, je z hlediska důvodů k delegaci ve smyslu § 25 tr. ř. irelevantní. Tím spíše to platí ve vztahu ke Krajskému soudu v Ostravě, kde měly být spáchány dva útoky. Předkládajícím soudem není ve vztahu k těmto dvěma soudům argumentováno ani hlediskem procesní ekonomie. Jen pro úplnost lze dodat, že toto hledisko může vést k rozhodnutí o delegaci jen ve zcela výjimečných případech. Zde je namístě připomenout, že skutečnost, že obviněný (resp. více obviněných) nemá bydliště (resp. sídlo) v obvodu příslušného soudu, nebo skutečnost, že větší počet svědků navržených ke slyšení u hlavního líčení je z různých částí republiky, a nikoli z obvodu příslušného soudu, není všeobecně důležitým důvodem ve smyslu § 25 tr. ř. k odnětí věci příslušnému soudu a jejímu přikázání jinému soudu, neboť se jedná o běžnou skutečnost. Nejvyšší soud neshledal ani jiné důvody pro odnětí věci příslušnému Krajskému soudu v Brně a její přikázání jinému soudu téhož druhu a stupně.

19. Nejvyšší soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto usnesení, tedy že podle § 24 odst. 1 tr. ř. je k projednání věci příslušný Krajský soud v Brně a že podle § 24 odst. 2 tr. ř., § 25 tr. ř. se věc Krajskému soudu v Brně neodnímá.